

דף יט.

עין משפט א.

או"ח סימן תרפח פעיף ה

ה. ו. בן עיר שהלך לכרך או בן כרך שהלך לעיר **ע** אם היה דעתו לחזור למקומו בזמן קריאת המגילה שהלך אליו **פ** ונתעכב ולא חזר **צ** קורא כמקומו שיצא ממנו, ואם לא היה בדעתו לחזור אלא לאחר זמן קריאת המגילה של אותו מקום **ק** קורא עם אנשי המקום שהוא שם.

הגה: אם הוא במדבר **ר** או בים בספינה, קורא בי"ד כמנהג רוב העולם.

עין משפט ב.

או"ח סימן תרצ פעיף ג

עיינ לעיל דף יח: עין משפט ג.

ע. רמב"ם בפ"א ממשנה דף י"ט וכרבא וכפי' רש"י שם. ונלמד מכפל הלשון היושבים בערי הפרזות דקמ"ל דפרוז בן יומו קרוי פרוז, וכן מוקף בן יומו נקרא מוקף. ט"ז ס"ק ה' מגמ' שם.

פ. ולא זמן המקום שיצא משם, כ"כ המ"מ בפ"א דמגילה הלכה יו"ד, ופר"ח.

צ. זהו לשון הרמב"ם בפ"א הלכה יו"ד, ויש עוד כמה פירושים כמו שמביא הב"י והט"ז בס"ק ו'.

ו. וכתב הרמ"ע מפאנו מסקנא דשמעתא הוא שבן כרך שהלך לעיר ועתיד לחזור בליל י"ד אפי' אחר חצות לילה אך לפני עמוד השחר ונתעכב ולא חזר, קורא ביום ט"ו כאנשי מקומו כיון שלא נתחייב בקריאת העיר בלילה אף בימו אינו פרוז, אבל אם אינו עתיד לחזור בליל י"ד אע"פ שעתיד לחזור ביום י"ד, כיון שהאיר המזרח של יום י"ד והיה פרוז בן יומו ולילו עמו, למפרע קורא עמהם לילה ויום של י"ד, ואם הלך אח"כ לכרך חוזר וקורא עמהם בט"ו ומברך עליה בשניהם. ועיינ בכה"ח אות כ"ט שכתב דאינו מברך, ומובא לקמן.

ז. וה"ה בן עיר שהלך לכרך אם עתיד לחזור למקומו בליל ט"ו אפי' אחר חצות לילה הרי זה קורא לבדו בכרך בי"ד לילה ויום, אבל אם עתיד להאיר המזרח בט"ו והוא ישאר בכרך נעשה מוקף בן יומו ואינו קורא אלא ביום ט"ו, ואפי' חזר לעירו בליל ט"ו כיון שחשכה לו בכרך נתחייב לברך ולקרות בט"ו לילה ויום כיון שנעשה מוקף.

ח. בן עיר שעקר דירתו והלך לכרך בליל ט"ו נתחייב כאן וכאן. וכתב עליו הכה"ח באות כ"ט, דמש"כ שמברך עליה בי"ד ובט"ו, יש לקרות ביום ט"ו בלי ברכה כיון שיצא בדיעבד בכל אופן בקראה בי"ד, ע"כ יש לשמוע ברכה מאחר ביום ט"ו.

ובן כרך שעקר דירתו והלך לעיר ליל ט"ו הרי זה פטור בשני המקומות ע"כ.

ועוד כתב דאם בן עיר עקר דירתו והלך לכרך בליל ט"ו שנתחייב גם בט"ו כתב עליו כיון שקרא בעירו ביום י"ד אינו חוזר וקורא בכרך ביום ט"ו בברכה.

ק. שנמצא בו עתה, וכל שאין דעתו לחזור אלא עד שיאיר היום הוי פרוז בן יומו וגם בלילה למפרע צריך לקרות עמהם.

ר. אפי' הוא בן כרך. מ"ב אות י"ג.

עין משפט ג. או"ח סימן תרפח סעיף ה
עיינ לעיל עין משפט א

עין משפט ד. או"ח סימן תרצ סעיף ג
עיינ לעיל דף יח: עין משפט ג.

עין משפט הו. או"ח סימן תרצא סעיף הו.

ה. תפירה בחוטי פשתן פסולה.

הגה: תופרה בגדין והתפירה תהיה מבחוץ.

ו. אם הטיל בה ג' חוטי גידים, כשרה, ובלבד שיהיו משולשות; ומפני שיש בו פירושים שונים, צריך לצאת ידי כולם ויעשה שלשה תפירות בראשה וג' בסופה וג' באמצעיתה ותפירה אחת בחלק הרביעי מצד זה ותפירה אחת בחלק הרביעי שמצד האחר. הגה: ואם אין לו גדין יותר, מוטב לתפור הנשאר בחוטי פשתן מלהניחו בלא תפירה (הגהות מיימוני פרק ב' וכל בו); אבל אם יש לו גדין יתפור כולה בגדין; והתפירה תהיה מבחוץ ולא מבפנים (רבינו ירוחם נ"י ח"ד בשם א"ח).

עין משפט ז.ז. או"ח סימן תרצא סעיף ח

ח. אין קורין בצבור במגילה הכתובה בין הכתובים; ואם קרא, לא יצא אלא א"כ היתה יתירה על שאר היריעות או חסרה, כדי שיהא לה היכר; אבל היחיד קורא בה, ואפילו אינה חסרה או יתירה, ויוצא בה ידי חובתו; ודוקא כשהיא כתובה בגליון כספר תורה.

דף יט:

עין משפט א. או"ח סימן תרצא סעיף ח
עיינ בסעיף הקודם

יו"ד סימן רעה סעיף א

עין משפט ב.

א. אין תופרין ס"ת אלא בגידים של בהמה וחיה טהורים ^ש.
ולא יתפור כל היריעה מתחילתה לסופה, אלא מניח מעט בראשה
ובסופה בלי תפירה ^ת. ויתפור היריעות מבחוץ ^א.

או"ח סימן תרצא סעיף ז

ז. צריך להניח שיור בראש היריעה ובסופה, כשתופרם יחד, וכמשהו סגי.

או"ח סימן תרפט סעיף ב

עין משפט ג.

ב. אחד הקורא ואחד השומע יצא י"ח, והוא שישמע מפי שהוא חייב
בקריאתה ^ב, ע"כ אם היה הקורא חש"ו ^ג השומע ממנו לא יצא.

^ש. מריש מסכת סופרים. וטוב לתפור בגידים של שור דוקא, וכך נהגו בבגדאד. קול יעקב
אות א'.

ואפי' בגידים של נבלות וטריפות של טהורים, אך לא בגידים של עוף או בני מעיים.
בשעת הדחק שאין להם גידים ואין להם במה לקרות תופרים בפשתן עד אשר יהיה להם
גידים. וחוטאי פשתן עדיף ממשי, כי המשי יוצא מתולעת שהיא טמאה. ויש מי שכתב
לדעת מר"ן והרמ"א אפי' בשעת הדחק פסול אם לא תפרו בגידים, ומה שהתיר הרמ"א
במשי דוקא העמודים ליריעה אבל לא היריעות עצמן. קול יעקב אות ה'.

^ת. וכדיעבד אם לא שייר כלום כשר, ט"ז, וש"ך ס"ק א'.

^א. ואם לא תפרן מבחוץ אין לפסול. קול יעקב אות ז'.

ואסור להדביק היריעות סביב העמודים בדבק, שם אות ט'.

^ב. וצריך שיכוין הקורא להוציא והשומע לצאת, וע"כ במקום שיש רעש בביכנ"ס
בעת קריאתה עדיף שיקח מגילה כשרה ויקרא בפני עצמו רק שיהיה עם הצבור. כה"ח
אות ז'.

^ג. היינו חרש המדבר ואינו שומע כלל, אע"ג דקיי"ל בעלמא דאם לא השמיע לאזנו יצא
כמ"ש בסי' ס"ב ובסי' קפ"ה, כאן לענין מגילה שהוא משום פרסומי ניסא החמירו.
ב"י.

^ו ובאדם שכבדו אזנו ואינו שומע רק אם צועקים וקרא לצבור בקול בינוני ולא שמע
בדיעבד יצאו הצבור בקריאתו כיון שאם צועקים הוא שומע. מ"מ גם אם אדם שמע מחרש
שאינו שומע כלל שחוזר וקורא, לא יברך לחשוש לדעת הב"ח דחרש גמור מוציא. וכ"כ
הכה"ח אות ח'.

וקטן שאינו מוציא אפי' הגיע לחינוך ואפי' בדיעבד לאפוקי מדעת בעל העיטור שפסק
כר"י דמוציא במגילה י"ט ע"ב, ועיין בכה"ח אות ט'. ואם אין אחר יקרא הקטן, אבל
לעצמו הקטן ג"כ מברך. כה"ח אות י'.

וי"א שהנשים אינן מוציאות את האנשים ד.

הגה: י"א דאם האשה קראה לעצמה ה מברכת לשמוע ר מגילה שאינה חייבת בקריאה.

ד. משמע לדעה ראשונה הנשים מוציאות האנשים והיא דעת רש"י וכן דעת הרמב"ם, והי"א היא דעת בה"ג וס"ל לבה"ג דלא דמי לנר חנוכה שמוציאה כיון שקריאת המגילה דומה לקריאת התורה ופסולה מפני כבוד הצבור, וע"כ אפי' ליחיד אינה מוציאה מטעם לא פלוג. מ"א ס"ק ה'.

ו ויש מי שכתב מטעם דקול באשה ערוה אבל לדעה ראשונה רק בשיר הוי קול ערוה. כה"ח אות י"ג.

והלבוש פסק דאין האשה מוציאה וכן הסכים הא"ר והפר"ח, וכיון שיש מחלוקת בזה אם שמע מאשה צריך לחזור ולקרות בלי ברכה.

ז ואשה מוציאה אשה אחרת אבל נשים רבות אין מוציאה דזילא בהו מילתא כמ"ש התוס' בסוכה דף ל"ח. מ"ב בשער הציון אות ט"ו.

ה. ובמדרש הנעלם על רות כתב דלא תקרא לעצמה רק תשמע מאנשים. מ"א ס"ק ו'.

ו. והפר"ח חולק וכתב שמברכות על מקרא מגילה כמו האנשים.

ז מי שכבר יצא ובא להוציא הנשים הדבר במחלוקת אם יכול לברך להם, וכתב הבן איש חי פ' תצוה אות א' שגם הם לא יברכו. כה"ח אות י"ט.